

Anarhistička biblioteka
Anti-Copyright
14. 11. 2012.

**Beduin, uvijek!
Građanin, nikada.**

Beduin, uvijek! Građanin, nikada.
2008

Tekst je dijeljen krajem prosinca 2008. u Ateni, a nastao na Ekonomskom fakultetu koji je u to vrijeme bio okupiran. Prevedno za šesti broj Ispod pločnika, početkom 2009. godine. www.ispodplocnika.net
<http://www.ispodplocnika.net/tekstovi/beduin,-uvijek!-gradjanin,-nikada>.

<http://anarhisticka-biblioteka.net>

2008

„Pokazavši svijetu našim posljednjim naporima i opasnostima koliko cijenimo svoju slobodu, sada se držimo međusobno obveznima pobrinuti se, na najbolji mogući način, za svoju budućnost, kako bi izbjegli povratak u ropski položaj.” (Levellers, An Agreement of the People, 1647.)

Bacimo pogled s onu stranu suzavca, pendreka i kombija interventne policije: operacija koju od 6. prosinca poduzimaju šefovi, ne sastoji se samo od puke kombinacije represije i propagande, radi se o primjeni niza metoda kojima je cilj ponovna uspostava socijalnog mira i konsenzusa.

Od Komunističke partije (KKE, op. prev.), koja pobunjene ljude naziva marionetama Syrize (euro-lijeva parlamentarna stranka, op. prev.) i CIA-e, pa sve do socijalističke stranke čiji političari nariču kako Atena, s ulicama bez potrošača, podsjeća na grad Istočnog bloka. Od mitropolita u Solunu, koji moli svoje stado da ide u kupovinu, do gradske međunarodne izložbe koja nudi besplatan parking božićnim kupcima, svi oni imaju zajednički cilj: povratak u normalno stanje demokracije i potrošnje. Dan nakon pobune (prestanak okupacija fakulteta, op. prev.), koji se poklopio s feštom mrtvih potrošača – Božićem, obilježen je zahtjevom da se slavi pod svaku cijenu: ne samo kako bi se napunile neke kase već kako bismo se svi vratili u naše grobove. Dan nakon obilježen je zahtjevom živih mrtvacu da više ništa ne uznemiruje njihov vječni san. Obilježen je moratorijem koji legitimizira prazninu njihovog spektaklom progonjenog svijeta, svijeta tihog i mirnog života. Generali ovog rata nemaju oružje smrtonosnije od prizivanja te apsolutne, bezvremenske ideje: demokracije.

Zagovaranje demokracije, koje uvijek sve tupavije razvijaju demagozi umjerenosti, cilja na društveni imaginarij – kolektivni teren na kojem se oblikuju želje i strahovi. Drugim riječima, cilja na teren gdje proizvođači nevidljivo zauzimaju poziciju koja može osigurati ili ugroziti poredak i njegovu istinu. Svi su znali, puno prije ubojstva Alexisa, da je oligarhija kapitala odustala od pokušaja da se makar pretvara demokratskom, čak i prema buržoaskim kriterijima: ekonomski skandali, vulgarni ispadi policijskog nasilja, monstruozi zakoni. No ta činjenica nije nešto što bi zabrinjavalo šefove, niti ovdje niti bilo gdje drugdje. Baš iz razloga što konstantna reprodukcija establišmenta pod tim uvjetima (“Je li sustav dovoljno demokratičan? Je li stvarno demokratičan?”) reproducira kapitalističku oligarhiju koja oko njih gradi zid skandala, pokajanja, ostavki,

zahtjeva i reformi – sprečavajući na taj način propitivanje demokracije kao sistema društvene organizacije, a ne demokratskih kvaliteta režima. Tako da šefovi i danas mogu pozivati na tu višu vrijednost, taj aksiomatski mehanizam političkog, kako bi nas odvukli natrag u normalu, konsenzus, kompromis. Kako bi prenijeli opći spontani bijes u sferu posredovanja prije nego što se ovaj uspije organizirati u revolucionarni potencijal koji će oboriti sve i bilo kojeg posrednika ili miroljubivog demokratu – donoseći novi oblik organiziranja: komunu.

Usred komične klime površnih analiza, plaćeni službenici psihološkog rata pokazuju na pobunjenike, urlajući: “To nije demokratski, ignoriraju pravila po kojima naša demokracija funkcionira”. Ne možemo, a da na trenutak ne zastanemo nijemo pred onim što bismo donedavno smatrali nemogućim. Iako s namjerom da obmanjuju, šefovi ove države rekli su jednu istinu. Mi preziremo demokraciju više od svega ostalog u ovom dekadentnom svijetu. Jer što je demokracija nego sistem diskriminacije i prisile u službi vlasništva i izolirajuće privatnosti? I što su njezina pravila nego pravila o pregovaranju o pravu na vlasništvo – nevidljiva pravila otuđenja? Sloboda, jednakost prava, ravnopravnost; sve te ideološke maske zajedno ne mogu prikriti svoju misiju: širenje i očuvanje društvene sfere kao ekonomske sfere, sfere u kojoj su unaprijed otuđeni proizvodi našega rada, ali i samo naše biće i sve ono što ti je dopušteno činiti. Buržoazija, glasom koji drhti od poniznosti, obećava: prava, pravdu, jednakost. A pobunjenici čuju: represija, eksploatacija, pljačka. Demokracija je politički sistem u kojem su svi jednaki ispred giljotine spektakla-robe. Jedino pitanje koje je zanimalo demokrate, od Cromwella do Montesquiea, jest ono o obliku vlasništva dovoljnom da bi se nekoga prepoznalo kao građanina, pitanje o obliku prava i obaveza koje će garantirati da pojedinac sam sebe nikada neće prepoznati kao nešto više od izoliranog građanina. Sve je ostalo puko uštímanje detalja režima u službi kapitala.

Naš prezir prema demokraciji ne proizlazi iz neke vrste idealizma već iz vrlo materijalnog animoziteta prema društvenom poretku u kojem su vrijednost i organizacija oblikovani oko robe i spektakla. Pobuna je prema definiciji bila i pobuna protiv vlasništva i otuđenja. Oni koji se nisu skrivali iza zastora svoje privatnosti, oni koji su bili na ulicama, znaju to vrlo dobro. Dućani nisu bili napadani kako bi se kasnije preprodavala

računala, odjeća ili namještaj, već zbog radosti destrukcije onoga što nas otuđuje: robnog spektakla. Onaj tko ne razumije zašto netko uživa u prizoru uništenog proizvoda sigurno je ili trgovac ili pandur. Vatre koje su grijale tijela pobunjenika ovih dugih prosinačkih noći bile su prepune oslobođenih proizvoda našeg teškog rada, razoružanih simbola onoga što je bila svemoćna fantazija. Jednostavno smo uzeli ono što nam pripada i bacili to u vatru zajedno sa svim popratnim značenjima. Veliki potlatch koji se odigravao posljednjih nekoliko dana bio je i pobuna želje protiv nametnute vladavine neimaštine. Pobuna poklona protiv vladavine novca. Pobuna anarhije uporabne vrijednosti protiv demokracije razmjenske vrijednosti. Pobuna spontane kolektivne slobode protiv racionalizirane individualne prisile.